

Scrisoare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

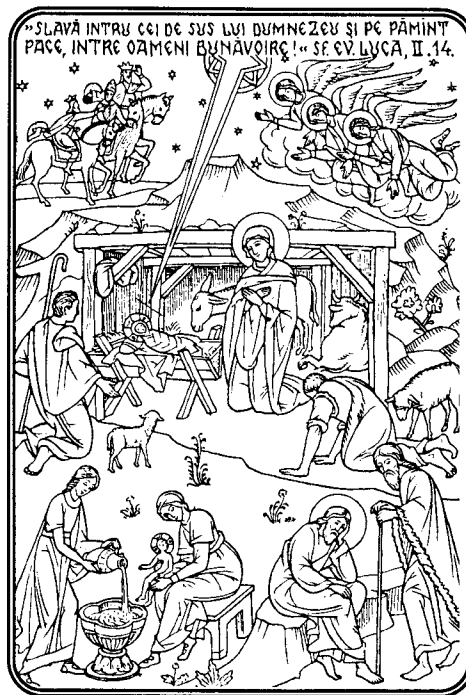
Anul XIV, NR. 12 (165) / 2010 BULETIN DE INFORMAȚII DEC. 2010

Botezul și Cununia - nașteri din nou*

Preacucernici Părinți și iubiți credincioși,

Dăm slavă bunului Dumnezeu că ne-a învrednicit să ajungem și anul acesta în pace la marea sărbătoare a Nașterii Domnului! Ne bucurăm astăzi cu creștinii de pretutindeni de evenimentul unic, «singurul nou sub soare», cum îl numesc Sfinții Părinți, al Întrupării lui Dumnezeu în Persoana Fiului Său, Domnul nostru Iisus Hristos și încercăm să-i pătrundem importanța și semnificația. Știm că Dumnezeu a venit în lume pentru ca să libereze lumea de sub stăpânirea celui rău, adică de puterea diavolului, care, prin viclenie și minciună, îi desparte pe oameni de Dumnezeu, îi învrăjbește și îi stăpânește prin tot felul de păcate și răutăți. Mai mult, Părinții Bisericii spun că «Dumnezeu S-a făcut om pentru ca pe om să-l îndumnezeiască», adică să-l ridice la asemănarea cu Dumnezeu, scopul pentru care omul a fost creat, dar de la care s-a îndepărtat prin căderea în păcat. «Să facem pe om după chipul și asemănarea noastră», a zis Dumnezeu, înainte de a-l crea pe primul om. Așadar destinul natural al omului este de a fi ca Dumnezeu, de a-l imita pe Dumnezeu în bunătate și iubire. Experiența de totdeauna a omenirii arată că numai în măsura în care omul se străduiește să fie apropiat de Dumnezeu, adică să fie cât mai bun și mai blând, mai iertător și iubitor față de semenii săi, mai cinstit și corect în ceea ce face, se bucură cu adevărat de viață și se simte liber și fericit. Și aceasta pentru că libertatea și fericirea omului vin numai de la Dumnezeu. **Nu poți fi liber și nici fericit dacă trăiești în păcate, dacă nu te străduiești să fi bun, să te liberezi de păcate și de deprinderile rele.** Desigur că mai întâi trebuie să ne recunoaștem păcatele în care trăim, ceea ce nu putem face de-

cât cu ajutorul duhovnicului. Apoi ne trebuie credință tare și voință puternică de a ne lupta cu păcatele care ne stăpânesc. Această luptă duhovnicească constă din rugăciune multă, acasă și la biserică, din post și înfrânare de la plăcerile păcătoase și din străduința de a face întotdeauna bine semenilor noștri. Astfel ne exersăm în iubirea față de Dumnezeu și față de aproapele nostru, începând cu cei din

familie, apoi cu vecinii, cu rudeniile, cu colegii de serviciu și, mai ales, cu cei ce au nevoie de ajutorul nostru. Dacă toți am face cu orice preț numai bine în jurul nostru și ne-am feri de orice păcat, pe pământ ar domni pacea și armonia și fiecare ar fi fericit. Pentru că fericirea vine tocmai de la binele făcut în mod dezinteresat semenilor noștri. «Mai fericit este a da decât a lua», zice Mântuitorul Iisus Hristos (Fapte 20, 35). Tocmai de aceea a venit Mântuitorul în lume pentru ca oamenii să învețe de la El bunătatea, iertarea, mila, dragostea

pentru toți, inclusiv față de vrăjmași. **Numai urmând exemplul Domnului ne vom bucura cu adevărat de viață și vom fi fericiți, cu toate necazurile și dificultățile prin care trecem.**

Cum arată însă lumea la mai bine de două mii de ani de la Nașterea Domnului! Urmează oamenii învățătura lui Iisus? Sunt ei fericiți? Cred că cei mai mulți sunt nefericiți tocmai pentru că nu mai cred în fericirea care vine din urmarea învățăturii și vieții Mântuitorului. De fapt nu mai cred în nimic sau își închipuie doar că cred, fără să facă însă nimic din cele ce țin de credință. Astfel se împlinesc sub ochii noștri cuvintele Domnului: «Dar când Fiul Omului va veni (a doua oară), va găsi oare credință pe pământ?» (Luca 18, 8).

Iubiți credincioși,

Dacă facem o retrospectivă a evenimentelor mari pe care le-a trăit omenirea în anul pe care îl încheiem peste câteva zile, constatăm cu durere că acestea au însemnat pentru oameni tot atâtea încercări și suferințe, începând cu cutremurele din Haiti, din Chile și din alte părți ale globului în care au murit sute de mii de oameni, continuând cu cea mai mare catastrofă din istoria Statelor Unite: infectarea apelor Golfului Mexic și ale Oceanului Pacific prin scurgerea a milioane de tone de petrol, apoi cu marile inundații din Pakistan, Polonia, Ungaria, România și din alte țări, cu incendiile din Rusia care au devorat zeci de mii de hectare de pădure și încheind cu criza financiară și economică ce s-a adâncit pe tot parcursul anului în multe țări, cu deosebire în țara noastră, și care este departe de a se încheia. Viața fiecăruia dintre noi ca și viața lumii în general este tot mai dificilă, cu probleme și necazuri, cu suferințe și boli care se înmulțesc pe zi ce trece. Este firesc să

ne întrebăm de ce oare suferim atât de mult, de ce se abat asupra omenirii atâtea catastrofe? Răspunsul nu-i decât unul și-l știm cu toții, deși ne este greu să ni-l însușim personal: îndepărtarea noastră de Dumnezeu și atașarea exagerată de lucrurile acestei lumi, egoismul și lăcomia după bani și după plăceri, înmulțirea păcatelor și răcirea dragostei dintre oameni. **Cu toții știm că suferim pentru păcatele noastre, dar câți dintre noi ne pocăim cu adevărat de tot ceea ce greșim zi de zi, câți dintre noi încearcă să-și schimbe cu adevărat viața renunțând la obiceiurile rele și angajându-se în modul cel mai serios pe calea credinței, adică pe calea Bisericii?** Căci nu este credință fără Biserică! Mai degrabă așteptăm să se schimbe ceilalți, dar nu noi înșine. Însă schimbarea lumii începe cu schimbarea personală, a fiecăruia. Dacă mă schimb eu, se schimbă și cei din jurul meu, se schimbă întreaga lume, pentru că o văd cu alți ochi; dacă nu mă schimb eu, nu se schimbă nimic în jurul meu și nici în lume.

Așadar evenimentele nefericite, criza economică și financiară prin care trece lumea de azi, ca și toate crizele din familiile noastre și din viața fiecăruia sunt generate de marea criză spirituală a omenirii contemporane, pe care o provocăm cu toții în măsura în care îl uităm pe Dumnezeu și trăim după voia noastră pervertită de păcat. Sanctitatea Sa Patriarhul ecumenic al Constantinopolului, Bartolomeu spunea recent la București: «...criza din zilele noastre este o stare demonică, din care nu ne poate scoate redresarea economică. Este necesară o restaurare duhovnicească! Este nevoie de multă răbdare! Este nevoie de cumpătare ascetică! Este nevoie de spirit de jertfă! Este nevoie de cugetarea la sensul crucii! Este nevoie de iubire! Adică este nevoie de Hristos! De Iisus Hristos Cel ce S-a întrupat, a pățimit, S-a răstignit pe Cruce și a înviat și Care este viu în veci! El, Cuvântul cel mai înainte de veci al Tatălui, dă existenței rațiunea de a fi, dă sens vieții, desființează distanțele prin care păcatul ne îndepărtează și ne înstrăinează pe unii de alții, unește pe cele despărțite, dăruiește dreptate, desface legăturile morții, face ca așa-zisa «utopie» a dragostei să devină realitate!».

Este așadar mare nevoie de Iisus Hristos fără de care nimic nu merge, nici în viața personală, nici în familie,

nici în societate, nicăieri. «*Fără de Mine nu poți face nimic*», zice Domnul. Însă pe Iisus Hristos nu-l putem întâlni decât în Biserică, în Sfintele Taine: Botez, Spovedanie, Cununie, Împărtășanie E, iar dacă ne unim cu El prin Sfintele Taine, Îl vom întâlni pretutindeni în lume, în oameni, în evenimentele din viața personală și a familiei, din viața lumii și din toată creația. Pentru că toate depind de El, pe toate le conduce El. Însă El vrea să fim în toate colaboratorii Lui.

Lubiți credincioși,

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, la propunerea Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, a dedicat **anul 2011 Sfântului Botez și Sfintei Cununii** cu îndrumarea ca în toate parohiile să se dezbată aceste două Taine fundamentale ale vieții creștine în predici și cateheze la care să fie antrenați toți credincioșii. Știm noi ce înseamnă cu adevărat Botezul și ce înseamnă Cununia? Știm noi cum să ne pregătim pentru Botez și pentru Cununia în fața Sfântului Altar? Știm noi să ne folosim toată viața de darurile Botezului și ale Cununii care stau ascunse în inima noastră? Despre toate aceste întrebări și despre multe altele vă veți întreține cu Precucernicii Părinți în anul 2011, anul omagial al Sfântului Botez și al Sfintei Cununii.. Să nu ezitați deci să apelați la Părinții Voștri duhovnicești cu orice întrebare, cu orice problemă pe care o aveți.

În legătură cu întrebările puse mai sus, să spunem doar că **Botezul înseamnă naștere din nou prin lucrarea Sfântului Duh** care ne face membrii ai Împărăției lui Dumnezeu. **Dacă prin nașterea trupească devenim cetățeni ai acestei lumi, prin Botez devenim cetățeni ai Împărăției lui Dumnezeu care pe pământ este prefigurată de Biserica lui Hristos.** Lumea acesta trece, însă Împărăția lui Dumnezeu rămâne în veac. La Sfântul Botez primim toate darurile Duhului Sfânt pentru ca să creștem pe parcursul întregii vieți în Hristos, să devenim una cu El, desigur cu efortul nostru care constă din încadrarea în viața Bisericii, prin participarea regulată la Sfintele Slujbe, din rugăciune și post, din fapte bune ca și din străduința de a ne feri de păcate și a împlini poruncile lui Dumnezeu.

Cununia, la rândul ei, este tot o naștere din nou: prin unirea dintre

bărbat și femeie în fața Sfântului Altar, aceștia devin «un singur trup», o familie unită pentru veșnicie. După Sfânta Taină a Cununii, cei doi nu mai sunt doi indivizi sau două persoane oarecare, ci un cuplu indivizibil, o nouă realitate în Biserică și în societate. Știm însă că harul Sfintelor Taine nu lucrează în mod automat. **Pentru a primi o Sfântă Taină, credinciosul trebuie să se pregătească cu rugăciune și cu post, cu mărturisirea păcatelor, prin împăcarea cu semenii săi...** Astfel sufletul se deschide spre primirea harului, iar acesta coboară tocmai pentru că este așteptat. În vechime, Botezul ca și Cununia erau evenimente prin excelență comunitare. Toți credincioșii se pregăteau cu post și rugăciune pentru cei ce primeau aceste Sfinte Taine.

Din păcate, astăzi, pregătirea pentru Sfântul Botez sau pentru Sfânta Cununie se reduce la pregătirea petrecerii care urmează. Ceea ce înseamnă secularizare, adică mutarea accentului de pe evenimentul religios, unic în viața unui om și cu valoare veșnică, pe un eveniment lumesc, care nu are decât o importanță trecătoare.

Dacă viața creștină a fiecăruia dintre noi este o actualizare zilnică a propriului nostru botez, tot astfel și viața de familie este o actualizare a darurilor primite la Sfânta Taină a Cununii: darul dragostei care face din cei doi una, darul paternității sau al nașterii de prunci, ca rod al dragostei pe care copiii o desăvârșesc neîncetat, darul ajutorării reciproce etc. Aici trebuie să deplângem starea familiei de astăzi, care ignoră darurile Cununii. Câte familii s-au destrămat sau trăiesc în ceartă și scandal pentru că nu și-au asumat până la capăt dragostea pecetluită prin Cununie! Pentru că dragostea, care înseamnă jertfă și renunțarea la sine pentru celălalt, se cere mereu înnoită și asumată. **Trebuie să te silești în fiecare zi să iubești pe cei din familie ca și pe toți oamenii așa cum sunt ei, nu așa cum am vrea noi să fie.** De asemenea, câte familii refuză darul nașterii de prunci, oprindu-se la nașterea unui copil sau a doi copii, și aceștia programați de părinți după voia lor și nu după voia lui Dumnezeu, iar pe ceilalți sau îi omoară prin medicamente așa zise anticoncepționale, sau le împiedică concepția prin mijloace condamnate de Sfânta Scriptură (Geneză 38, 9-10). Toate aceste păcate au repercursiuni deosebit de

grave asupra întregii familii. Viața creștină este o viață exigentă. Ea presupune conștientizarea darurilor pe care le-am primit prin Sfintele Taine și trăirea zilnică după voia lui Dumnezeu.

Mă rog Mântuitorului Iisus Hristos, născut astăzi în Peștera Betleemului,

să Vă binecuvânteze pe toți și să Vă ajute să împliniți mereu voia Lui cea sfântă pentru ca să vă puteți bucura cu adevărat de viață, de copii și de toți cei dragi.

Vă uez din tot sufletul: **Sărbători ferice și La mulți ani!**

Al vostru Părinte duhovnicesc, rugător și mijlocitor înaintea lui Dumnezeu,

+ *Serafim*

Arhiepiscop și Mitropolit

* Pastorală la Nașterea Domnului, anul mântuirii 2010.

Gânduri de Crăciun - de Părintele Arsenie Boca*

Iisus se naște nu numai istoric, ci și tainic, în fiecare suflet, la Botez. Prin Botez intrăm în Creștinism și Hristos se naște în noi, ca o mlădiță nobilă, de om ceresc, pe butucul firii noastre pământești.

Mai departe lucrurile se întâmplă în perfectă asemănare cu pomii altoiți. Se poate întâmpla ca altoiul să se prindă, dar butucul nu-i dă toată puterea lui, ca altoiul să nu crească și să înobileze tot pomul, ci dă lăstari sălbateci care sug ei toată puterea și pomul se sălbătește și trebuie tăiat.

Cu omul, lucrurile stau așa: Mlădița crească, altoită pe firea noastră aștaptă, uneori ani, până creștem la vârsta minții și suntem în stare să decidem asupra soartei noastre. Atunci hotărâm ce facem din viața noastră: pentru cine o trăim? Vrem ca viața noastră să semene cu viața lui Iisus, vrem ca Iisus să prindă putere în viața noastră, sau că lucrul acesta ar fi prea greu pentru noi și-L ținem pe Iisus în grajdul firii noastre, legat ca pe un tâlhar!?

Iisus ne cheamă tainic, prin conștiință, prin minte, prin Biserică, prin slujitorii ei, să-l urmăm viața. Iisus vrea să-l iubim pe El. Noi însă ne iubim mai tare pe noi, decât pe El; ne doare mai tare de noi, decât ne doare de El.

Dacă din această luptă între noi și Dumnezeu câștigă Iisus inima noastră, am câștigat viața veșnică. De cumva biruim noi pe Iisus, asupra vieții noastre a biruit diavolul.

Firea noastră nu poate fi scoasă din dobitoacie decât de Iisus. Cât prețuim noi pe Iisus? De aci începând se deosebesc oamenii întreolaltă, încât unii îl vând din inima lor, ca luda, alții își pun toată viața pentru El și pentru cuvintele Lui, ajungând pe culmi de sfințenie...

Că sfințenia nu se arată adeseori, ci chiar foarte arareori, e din cauză că mereu suntem repetenți la alfabet și prunci cu priceperea. Adevărat că este și un protivnic al sfințeniei care multă împiedicare face, dar și un copil îl bate, dacă e botezat și are inima curată.

Iar treaba de altfel e lupta noastră cu patimile. Dacă aceasta ține prea multă

vreme, viața în Hristos nu se arată și numai singur Dumnezeu știe ce se va alege cu noi.

Primul atac asupra patimilor trebuie să-l dăm asupra mândriei, căpetenia tuturor celorlalte. **Izbăvirea de mândrie nu se realizează decât prin zilnica lepădare de sine**, dusă până la moartea totală a iubirii de sine. Practic aceasta se realizează trăind într-o ascultare desăvârșită de o conducere și de un părinte duhovnicesc. O ascultare din inimă, o ascultare din dragostea de această virtute. Ascultarea e moartea iubirii de sine - moarte, în fiecare zi, a omului vechi. Aceasta taie, în fiecare zi, toate mlădițele sălbatice ale voii noastre, ca să dea puterea toată voii lui Dumnezeu.

Pentru curățirea inimii de patimi, pentru dobândirea lui Iisus în inimă, nici un preț nu e prea mare. Am putea vinde toate, dobitoacele noastre, țarinile, ba și toată viața noastră trăită pământește, o putem da la tăiere.

Abia atunci toată seva firii noastre, toată inima noastră e a lui Dumnezeu și El se exprimă printr-însa, fără să-i mai punem noi vreo piedică.

De altfel această trăire, total îndrăgostită de Iisus, e singura soluție pozitivă de a birui atât firea cea veche cât și pe Satana. Căci învoindu-ne, hotărându-ne să ni se taie zilnic toate voile noastre, întocmai ca niște crengi sălbatice de la un altoi, tăiem cu aceasta singurul reazem pe care-și încovrigă Satana meșteșugirile lui. De dragul lui Hristos, noi nu mai suntem ai noștri. Abia atunci protivnicul nu mai are nimic în noi. Dar semnul este acesta: **Cu cât se apropie Dumnezeu de om, cu atât omul se vede pe sine mai păcătos**. Dumnezeu dă grajdului nostru foc, schimbându-l în lumină.

Deci dacă Împăratul Cerurilor S-a smerit pe Sine și a primit să se nască într-un grajd, e că a dat oricărui grajd omenească puțință să-L primească pe Dumnezeu, dacă acesta își cunoaște și își recunoaște toată mizeria sa.

Smerenia e începutul și sfârșitul nevoiței; de aceea este ea haina lui Dum-

nezeu și desăvârșirea sfinților. N-o câștigă decât îndrăgostiții de ascultare, căci așa a fost toată viața lui Iisus, de la început până la sfârșit.

Raționament: Natura și Harul

Ereditatea nu poate fi învinsă decât de o putere mai presus de natură, de Natura divină a Harului. Fără acțiunea acestei puteri divine, natura omească, prinsă în structura instinctelor, de la sine nu se poate depăși înspre valori ale spiritului, ci cel mai adesea se destramă în nevroze și boli.

Pe de altă parte. Harul nu vine, în mod lucrător, decât dacă-i aducem un cât de mic teren curățit de patimi. Porumbelul Sfântului Duh zboară în preajma noastră, dar dacă nu-i întindem nici măcar o rămurea...

Harul vine, dar numai atras de hotărâri mari: Hotărârea de-a deprinde smerenia e una din cele mai eroice hotărâri. Celor smeriți le dă Dumnezeu dar, pe când celor mândri le stă împotrivă (I Petru 5, 5).

De aci vine că unii sporesc mereu, iar alții își învaluiе mintea cu întunec și confuzie în fața Adevărului. Și Adevărul nu încapе în inima lor.

Dacă trupul se comportă ușor la asceză (post, rugăciune, înfrânare...) și dacă mintea suportă cu înțelegerе asceza spiritului, care este practica smereniei, de aci, rezultă numaidecât două mari câștiguri pentru nevoitori: o sănătate fizică neobișnuită și o minte luminată de Har, care strălucește de dumnezeiești înțelegeri. Și mintea, luminată de Har, altfel se luptă cu gândurile celui rău...

Vedem bine că natura noastră cea pieritoare se ruinează cu trecerea anilor vieții și pierdem, rând pe rând, penele frumuseții și slăbește memoria și mintea...

Dar memoria Duhului Sfânt și frumusețea Domnului Hristos sunt din ce în ce mai puternice în cei ce L-au ales pe Dumnezeu ca înțeles și rost al vieții.

Așa se explică de ce creștinii, purtători de Duh și trăitori ai lui Hristos, adesea gustă aroma Împărăției ce va să vie;

trăiesc momente în viață de o negrăită bucurie și de un nespus cuprins suflesc, încât pentru ei, cele de dincolo au evidență absolută. Pentru acești fericiți «plini de Duhul Sfânt», cum era cel dintâi mucenic Ștefan, până și cuvintele lui de pe urmă au fost aceleași ca ale Mântuitorului pe Cruce și sigur câștigătoare de suflete. Modul de comportare al Arhidiaconului Ștefan l-a câștigat pe Apostolul Pavel pentru Hristos...

Noi învățăm de la toți.

Noi nu suntem uniți decât în una și aceeași nevointă de-a ține toți calea Duhului în amănuntele vieții și de-a avea pe Hristos drept rost al vieții. Suntem uniți când avem o năzuință comună, când gândim la fel și avem aceeași dragoste, a lui Hristos.

Rațiunea

Rațiunea nu poate cunoaște pe Dumnezeu prin puterile proprii oricâte piscuri de întrebări i-ar pune. Dumnezeu rațiunii e un Dumnezeu abstract,

un postulat, deci nu putem ieși pe această cale din ateismul conceptului. Absolutul metafizic nu e Dumnezeu personal care transformă haosul în cosmos, re-crează pe om și-l aduce iarăși în starea paradisiacă din care a căzut. Mulți rămân bucuroși la un surogat de religie, al unei religii în limitele rațiunii, pentru că aceasta nu angajează viața omului în nici un risc; ba, dimpotrivă, ajung să creadă că religia e un gen mic de cunoaștere, moștenit din pruncia omului pe pământ - cu alte cuvinte omul e creatorul lui Dumnezeu sau, și mai «precis», Dumnezeu devine conștient de sine din om, deci omul e Dumnezeu.

La acest gen de deducții duce orgoliul luciferic al rațiunii autonome. Dar duce și la însăși desființarea rațiunii, întrucât aceeași rațiune poate dovedi, cu aceeași stringență logică, și teza și antiteza.

Când competiția dintre rațiune și instinctele declanșate se soldează cu schi-

lodiarea rațiunii, care pierde oarecum criteriul responsabilității, - i se întunecă zarea metafizică, în folosul datelor imediate ale simțurilor, care, ele, confiscă tot omul și-l reduc, până la urmă, la un număr.

Vicierea instinctelor compromite rațiunea ca unealtă capabilă de cunoașterea lui Dumnezeu. Când compromiterea rațiunii și decăderea omului în animalitate au ajuns la paroxism, a venit vremea Revelației, a Întrupării Domnului. Abia Întruparea reabilitează rațiunea, luminând-o prin har, și sfințește natura, purificându-o, prin virtute. În atare împrejurare credința nu mai e un risc al rațiunii, ci o certitudine pentru care bucuroși riscăm viața.

Sigur împărăția lui Dumnezeu e un risc și o catastrofa pentru toate împărățiile lumii, pentru toate instituțiile ei.

* Părintele Arsenie - »Omul îmbrăcat în haină de in« și »Îngerul cu cădelniță de aur«, Sinaia, 2008, pp. 379-383.

INFORMAȚII

DIN AGENDA

PĂRINTELUI MITROPOLIT SERAFIM

3 nov. - animă cercul biblic de la Centrul eparhial.

7 nov. - slujește Sf. Liturghie și predică la Salzburg (paroh: P.C.Pr.Dr. Dumitru Viezuianu) cu prilejul hramului. la parte la agapă.

8 nov. - Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil - slujește Sf. Liturghie și predică în Catedrala din Nürnberg.

13 nov. - participă la Essen la ședința de lucru a Conferinței episcopilor ortodocși din Germania.

14 nov. - slujește Sf. Liturghie și predică la Bochum (paroh: P.C.Pr.Ioan Hodoș).

20 nov. - participă la Zwischenwasser (vestul Austriei) la Simpozionul organizat de Asociația «Dies Orientalis». Ține conferința «Ortodoxia între tradiție și modernitate»

21 nov. - *Intrarea Maicii Domnului în biserică* - slujește Sf. Liturghie și predică la Feldkirch (paroh: P.C.Pr.Drd. Alexandru Dan Nan). Răspunsurile au fost date de corul austriac «Sf. Ioan Gură de Aur» din landul Vorarlberg.

22-27 nov. - participă la Roma la a treia întâlnire a episcopilor ortodocși români din diaspora europeană și americană cu tema: «Conștiință Canonică și Eclezio-logie Ortodoxă».

28 nov. - slujește Sf. Liturghie și predică la Schwäbisch Gmünd cu prilejul hra-

mului (paroh: P.C.Pr. Mircea Neagu). la partea la agapă.

29 nov. - la invitația ASCOR filiala Ploiești ține la Casa de cultura a studenților conferința «*Creștinism și modernism*».

30 nov. - Sf. Apostol Andrei - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica «Maica Preceastă» din Ploiești. Seara, la invitația ASCOR filiala București ține conferința «*Rugăciunea inimii, cale spre îndumnezeirea omului*».

DIN AGENDA

PĂRINTELUI EPISCOPI SOFIAN

7 nov. - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai.

8 nov. - Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

14 nov. - împreună cu ÎPS Mitropolit Iosif și un sobor de preoți slujește Sf. Liturghie la Basel. Săvârșește botezul fiicei părintelui Gheorghe Laurențiu Precup, Sarra Mihaela.

21 nov. - *Intrarea în Biserică a Maicii Domnului* - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai.

23-24 nov. - participă la Roma la a treia întâlnire a episcopilor români din Europa Centrală și de Vest și din America.

28 nov. - slujește Sf. Liturghie și predică la Würzburg (paroh Ierom. Ghelasie Păcurar), cu prilejul sărbătoririi hramului. Răspunsurile au fost date de Corul Stavropoleos din București. la parte la agapă. Seara participă la Concertul de Colinde susținut de Corul Stavropoleos la München la invitația Centrului Biseri-

cesc.

30 nov. - Sf. Apostol Andrei - într-un sobor condus de ÎPS Mitropolit Ilarion de Volokolamsk, participă la Liturghia festivă săvârșită în catedrala rusă din München cu prilejul serbării a 30 de ani de arhierie ai Arhiepiscopului Mark; ia parte la agapă.

*

Cu prilejul Sfintelor Sărbători ale Nașterii Domnului, Anului Nou și Bobotezei, Î.P.S. Mitropolit Serafim și P.S. Episcop-vicar Sofian adresează preoților și credincioșilor Mitropoliei noastre tradiționalele urări:

**Sărbători fericite și
La mulți ani!**

RUMÄNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND UND ZENTRALEUROPA

Fürther-Str.166-168 • D-90429 Nürnberg
Tel.: (+49)0911/3236910; Fax: /3236912

E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: <http://www.mitropolia-ro.de>

REDAKTION & LAYOUT
Diacon Dumitru Dura

Abonament 15,50 EUR / anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: LIGA BANK EG
Konto.-Nr. 116 78 04 • BLZ 750 903 00